

*The painting in the exhibition was inspired by the culinary culture of
Eskipazar, Karabük*

The Silent Language of Food: The Table of Solidarity in a House of Mourning

In Eskipazar, no fire was lit in a house where there had been a death. Because if sorrow was being cooked in that home, the meal should come from the neighbor's pot.

Cooking in a mourning house was considered inappropriate; people would say, "Their hearts are burning, let us think about their meals instead."

Neighbors would arrive at the door early in the morning carrying hot soup, rice, pastries, or desserts; they would stand by the grieving family without letting them even put their hands into cold water.

This was not merely hospitality; it was the sharing of grief and offering silent support.

Women would take over the kitchen, men would welcome the arriving guests, and children would be gently reminded to remain quiet.

During funeral days, food did not merely satisfy hunger; it became a way of easing sorrow and sharing the burden.

This delicate tradition still lives on in Eskipazar:

"Those who mourn do not cook; true neighbors never forget."

Sergideki resim Karabük Eskipazar yemek kültüründen esinlenerek yapılmıştır.

Yemeğin Sessiz Dili: Cenaze Evinde Dayanışma Sofrası

Eskipazar'da cenaze olan bir evde ocak yakılmazdı. Çünkü o evde acı pişiyorsa, yemek komşunun tenceresinden gelmeliydi.

Yas evinde yemek yapmak ayıp sayılır; "Onların canı yanıyor, biz yemeğini düşünelim" denirdi.

Komşular, sabahın erken saatlerinde sıcak çorba, pilav, börek ya da tatlılarla kapıya dayanır; ev halkını elini soğuk suya sokmadan yanında olurdu.

Bu sadece bir ikram değil; hüznün bölüşülmesi, sessizce destek olunmasıydı.

Kadınlar mutfağı devralır, erkekler gelen misafirleri karşılar, çocuklar sessiz olmaları için uyarılırdı.

Cenaze günlerinde yemek, yalnızca karın doyurmaz; acıyı hafifletmenin, yükü paylaşmanın bir yoluna dönüşürdü.

Eskipazar'da hâlâ yaşar bu incelikli gelenek:

"Yas tutan yemek yapmaz, komşu olan unutmaz."